ARREST VAN HET HOF (Tweede kamer)

18 december 2025*

„Hogere voorziening – Volksgezondheid – Verhitte tabaksproducten – Intrekking van bepaalde vrijstellingen – Gedelegeerde richtlijn (EU) 2022/2100 – Beroep tot nietigverklaring – Procesbevoegdheid – Artikel 263, vierde alinea, VWEU – Voorwaarde dat de verzoeker individueel wordt geraakt door de litigieuze handeling – Beperkte kring van marktdeelnemers – Verslaggevings- en kennisgevingsverplichtingen – Vergunning voor het in de handel brengen”

In zaak C-731/23 P,

betreffende een hogere voorziening krachtens artikel 56 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ingesteld op 29 november 2023,

Nicoventures Trading Limited, gevestigd te Londen (Verenigd Koninkrijk),

British American Tobacco (Germany) GmbH, gevestigd te Hamburg (Duitsland),

British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), gevestigd te Rome (Italië),

British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., gevestigd te Warschau (Polen),

British American Tobacco España SA, gevestigd te Madrid (Spanje),

P.J. Carroll & Company Limited, gevestigd te Dublin (Ierland),

vertegenwoordigd door M. Schonberg en L. Van den Hende, advocaten,

rekwirantes,

andere partijen in de procedure:

Europese Commissie, vertegenwoordigd door F. van Schaik en H. van Vliet als gemachtigden,

verweerster in eerste aanleg,

ondersteund door:

Franse Republiek, vertegenwoordigd door M. de Lisi, B. Fodda en B. Travard als gemachtigden,

interveniënte in hogere voorziening,

* Procestaal: Engels.

wijst

HET HOF (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: K. Jürimäe (rapporteur), kamerpresident, K. Lenaerts, president van het Hof, waarnemend rechter van de Tweede kamer, F. Schalin, M. Gavalec en Z. Csehi, rechters,

advocaat-generaal: N. Emiliou,

griffier: A. Calot Escobar,

gezien de stukken,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 12 juni 2025,

het navolgende

Arrest

1 Met hun hogere voorziening vorderen Nicoventures Trading Limited, British American Tobacco (Germany) GmbH, British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., British American Tobacco España SA en P.J. Carroll & Company Limited vernietiging van de beschikking van het Gerecht van de Europese Unie van 20 september 2023, Nicoventures Trading e.a./Commissie (T-706/22, EU:T:2023:579; hierna: „bestreden beschikking"). Bij die beschikking heeft het Gerecht hun beroep tot nietigverklaring van gedelegeerde richtlijn (EU) 2022/2100 van de Commissie van 29 juni 2022 tot wijziging van richtlijn 2014/40/EU van het Europees Parlement en de Raad wat betreft de intrekking van bepaalde vrijstellingen met betrekking tot verhitte tabaksproducten (PB 2022, L 283, blz. 4; hierna: „gedelegeerde richtlijn") niet-ontvankelijk verklaard.

Toepasselijke bepalingen

Richtlijn 2014/40

2 Richtlijn 2014/40/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de productie, de presentatie en de verkoop van tabaks- en aanverwante producten en tot intrekking van richtlijn 2001/37/EG (PB 2014, L 127, blz. 1; met rectificatie in PB 2015, L 150, blz. 24), stelt de regels vast voor het in de handel brengen van tabaksproducten.

3 Artikel 2 („Definities") van die richtlijn luidt:

„In deze richtlijn gelden de volgende definities:

[…]

18. ‚ingrediënt': tabak, een additief, en alle in een gereed tabaksproduct of aanverwant product aanwezige stoffen of elementen, met inbegrip van papier, filters, inkt, capsules en kleefstoffen;

[…]

25. ‚kenmerkend aroma': een duidelijk waarneembare andere geur of smaak dan die van tabak en die het resultaat is van een additief of combinatie van additieven, met inbegrip van, maar niet beperkt tot, fruit, specerijen, kruiden, alcohol, snoepgoed, menthol of vanille, die kan worden waargenomen voor of bij de consumptie van het tabaksproduct;

[…]

28. ‚aanzienlijke verandering in de omstandigheden': een stijging van het verkoopvolume per productcategorie van ten minste 10 % in ten minste vijf lidstaten, op basis van overeenkomstig artikel 5, lid 6, meegedeelde gegevens; of een verhoging van de gebruiksprevalentie in de groep consumenten jonger dan 25 jaar met ten minste vijf procentpunten in ten minste vijf lidstaten voor de respectieve productcategorie, op basis van de speciale Eurobarometer nr. 385 van mei 2012 of gelijkwaardige prevalentiestudies; een stijging van het verkoopvolume voor de productcategorie in de detailhandel van niet meer dan 2,5 % van de totale verkoop van tabaksproducten op [het niveau van de Europese Unie] wordt in geen geval aangemerkt als een aanzienlijke verandering in de omstandigheden;

[…]"

4 Artikel 5 („Verstrekking van informatie over ingrediënten en emissies") van die richtlijn bepaalt:

„1. De lidstaten verplichten de producenten en importeurs van tabaksproducten bij hun bevoegde autoriteiten de volgende informatie in te dienen, opgesplitst naar merk en type:

a) een lijst van alle ingrediënten, met opgave van de hoeveelheden, die voor de productie van die tabaksproducten worden gebruikt, naar afnemend gewicht van elk ingrediënt van de tabaksproducten;

[…]

De krachtens dit artikel vereiste informatie wordt voor een nieuw of gewijzigd tabaksproduct ingediend vóór dat product in de handel wordt gebracht.

[…]

6. De lidstaten verplichten de producenten en importeurs tot het indienen van de hen ter beschikking staande interne en externe studies aangaande marktonderzoek en de voorkeuren van verschillende groepen consumenten, inclusief jongeren en huidige rokers, inzake ingrediënten en emissies, alsmede samenvattingen van marktonderzoeken die zij uitvoeren bij het lanceren van nieuwe producten. De lidstaten verplichten de producenten en importeurs ook om verslag uit te brengen over hun verkoopvolume per merk en type, opgegeven in aantallen of kilogram en per lidstaat, op jaarbasis vanaf 1 januari 2015. De lidstaten verstrekken andere aanvullende verkoopvolumegegevens waarover zij beschikken.

7. Alle gegevens en informatie die krachtens dit artikel en artikel 6 moeten worden verstrekt aan of door de lidstaten, worden verstrekt in elektronische vorm. De lidstaten slaan de informatie elektronisch op en zorgen ervoor dat de [Europese] Commissie en de andere lidstaten er toegang toe hebben voor het toepassen van deze richtlijn. […]"

5 Artikel 7 („Regulering van ingrediënten”) van richtlijn 2014/40 luidt:

„1. De lidstaten verbieden het in de handel brengen van tabaksproducten met een kenmerkend aroma.

[…]

7. De lidstaten verbieden het in de handel brengen van tabaksproducten met bestanddelen, zoals filters, papier, verpakkingen of capsules, die geur- of smaakstoffen bevatten of met technische elementen die de geur, de smaak of de intensiteit van de rook van de betreffende tabaksproducten kunnen wijzigen. Filters, papier en capsules mogen geen tabak of nicotine bevatten.

[…]

12. Andere tabaksproducten dan sigaretten en shagtabak zijn vrijgesteld van het verbod bedoeld in de leden 1 en 7. De Commissie stelt overeenkomstig artikel 27 gedelegeerde handelingen om die vrijstelling voor een bepaalde productcategorie in te trekken als in een verslag van de Commissie wordt geconstateerd dat zich een aanzienlijke verandering in de omstandigheden heeft voorgedaan.

[…]”

6 Artikel 9 van die richtlijn heeft betrekking op de algemene waarschuwing en de informatieve boodschap die op de verpakkingseenheden en de buitenverpakkingen van voor roken bestemde tabaksproducten moeten worden aangebracht. Artikel 10 van die richtlijn omschrijft de verplichtingen met betrekking tot de gezondheidswaarschuwingen die op elke verpakkingseenheid en elke buitenverpakking van die producten moeten worden vermeld.

7 Artikel 11 („Etikettering van andere voor roken bestemde tabaksproducten dan sigaretten, shagtabak en waterpijptabak”) van richtlijn 2014/40 luidt:

„1. De lidstaten kunnen andere voor roken bestemde tabaksproducten dan sigaretten, shagtabak en waterpijptabak vrijstellen van de verplichting om de informatieve boodschap als neergelegd in artikel 9, lid 2, en de gecombineerde gezondheidswaarschuwingen als neergelegd in artikel 10 op te nemen. […]

[…]

6. De Commissie stelt overeenkomstig artikel 27 gedelegeerde handelingen vast om de mogelijkheid tot vrijstelling van een bepaalde categorie van producten bedoeld in lid 1, in te trekken, als in een verslag van de Commissie wordt vastgesteld dat zich voor de betrokken productcategorie een aanzienlijke verandering in de omstandigheden heeft voorgedaan.”

8 Artikel 19 („Kennisgeving van nieuwsoortige tabaksproducten”) van die richtlijn bepaalt:

„1. De lidstaten schrijven voor dat de producenten en importeurs van nieuwsoortige tabaksproducten de bevoegde autoriteiten van de lidstaten kennisgeven van elk dergelijk product dat zij in de betrokken lidstaat in de handel willen brengen. De kennisgeving wordt zes maanden voor de beoogde datum van het in de handel brengen in elektronische vorm ingediend. Zij gaat

vergezeld van een gedetailleerde beschrijving van het betrokken nieuwsoortige tabaksproduct, van de gebruiksaanwijzing en van informatie over de ingrediënten en de emissies overeenkomstig artikel 5. […]

2. […] De lidstaten stellen alle informatie die zij op grond van dit artikel ontvangen ter beschikking van de Commissie.

3. De lidstaten mogen een vergunningenstelsel voor nieuwsoortige tabaksproducten invoeren. […]

[…]”

Gedelegeerde richtlijn

9 Artikel 1 van de gedelegeerde richtlijn bepaalt:

„[Richtlijn 2014/40] wordt als volgt gewijzigd:

1) Artikel 7, lid 12, wordt vervangen door:

,12. Andere tabaksproducten dan sigaretten, shagtabak en verhitte tabaksproducten zijn vrijgesteld van het verbod bedoeld in de leden 1 en 7. De Commissie stelt overeenkomstig artikel 27 gedelegeerde handelingen vast om die vrijstelling voor een bepaalde productcategorie in te trekken als in een verslag van de Commissie wordt geconstateerd dat zich een aanzienlijke verandering in de omstandigheden heeft voorgedaan.

Voor de toepassing van de eerste alinea wordt onder „verhit tabaksproduct” verstaan een nieuwsoortig tabaksproduct dat wordt verhit om een emissie van nicotine en andere chemische stoffen te produceren, die vervolgens door de gebruiker(s) wordt ingeademd en dat, afhankelijk van zijn kenmerken, een rookloos tabaksproduct of een voor roken bestemd tabaksproduct is.’.

2) Artikel 11 wordt als volgt gewijzigd:
   a) de titel wordt vervangen door:

   ‚Artikel 11

   Etikettering van andere voor roken bestemde tabaksproducten dan sigaretten, shagtabak, waterpijptabak en verhitte tabaksproducten’;
   b) in lid 1 wordt de eerste alinea vervangen door:

   ‚De lidstaten kunnen andere voor roken bestemde tabaksproducten dan sigaretten, shagtabak, waterpijptabak en verhitte tabaksproducten als gedefinieerd in artikel 7, lid 12, tweede alinea, vrijstellen van de verplichting om de informatieve boodschap als neergelegd in artikel 9, lid 2, en de gecombineerde gezondheidswaarschuwingen als neergelegd in artikel 10 op te nemen. In dat geval staat, behalve de in artikel 9, lid 1, bepaalde algemene waarschuwing op elke verpakkingseenheid en op elke buitenverpakking van zulke producten een van de in bijlage I bedoelde waarschuwende teksten. De in artikel 9, lid 1, bedoelde algemene waarschuwing omvat een verwijzing naar de in artikel 10, lid 1, punt b), bedoelde diensten die helpen om te stoppen met roken.’.”

Voorgeschiedenis van het geding

10 De voorgeschiedenis van het geding wordt uiteengezet in de punten 2 tot en met 6 van de bestreden beschikking. Ten behoeve van de onderhavige hogere voorziening kan zij als volgt worden samengevat.

11 De groep British American Tobacco (hierna: „BAT-groep”), waartoe rekwirantes behoren, vervaardigt en verkoopt tabaksproducten, waaronder verhitte tabaksproducten. Een van de rekwirantes, Nicoventures Trading, is in 2011 binnen de BAT-groep opgericht om zich uitsluitend te richten op de ontwikkeling en het in de handel brengen van innovatieve, niet-brandbare producten, waaronder verhitte tabaksproducten. Nicoventures Trading verkoopt de verhitte tabaksproducten van de BAT-groep aan andere vennootschappen van de groep, waaronder de andere rekwirantes. Deze laatste distribueren de producten van Nicoventures Trading op de markt van 14 lidstaten of zijn voornemens dit te gaan doen.

12 Op 15 juni 2022 heeft de Commissie overeenkomstig richtlijn 2014/40 een verslag gepubliceerd waarin voor verhitte tabaksproducten een aanzienlijke verandering in de omstandigheden werd vastgesteld.

13 Na dit verslag heeft de Commissie op grondslag van artikel 7, lid 12, en artikel 11, lid 6, van richtlijn 2014/40 de gedelegeerde richtlijn vastgesteld. Vanaf 23 oktober 2023 – de datum waarop de lidstaten de nodige maatregelen moesten toepassen om aan de gedelegeerde richtlijn te voldoen – zijn verhitte tabaksproducten niet meer vrijgesteld van de in artikel 7, leden 1 en 7, van richtlijn 2014/40 opgenomen verbodsbepalingen met betrekking tot aroma’s. Vanaf die datum gelden voor niet-verboden verhitte tabaksproducten bovendien dezelfde informatieverplichtingen op de verpakkingen als voor de andere niet-vrijgestelde voor roken bestemde tabaksproducten.

Procedure bij het Gerecht en bestreden beschikking

14 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 16 november 2022, hebben rekwirantes beroep tot nietigverklaring van de gedelegeerde richtlijn ingesteld.

15 Aangezien de Commissie van mening was dat rekwirantes door de gedelegeerde richtlijn rechtstreeks noch individueel werden geraakt in de zin van artikel 263, vierde alinea, VWEU, heeft zij op 17 januari 2023 een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen.

16 Bij de bestreden beschikking heeft het Gerecht de exceptie van niet-ontvankelijkheid toegewezen en het beroep niet-ontvankelijk verklaard.

17 Het Gerecht heeft in de punten 13 en 14 van die beschikking meteen vastgesteld dat de gedelegeerde richtlijn een regelgevingshandeling in de zin van artikel 263, vierde alinea, VWEU is, die in artikel 2 voorziet in uitvoeringsmaatregelen, te weten omzettingsmaatregelen die door de lidstaten moeten worden vastgesteld. Het Gerecht heeft daaruit afgeleid dat het beroep tot nietigverklaring niet viel onder de derde hypothese van artikel 263, vierde alinea, VWEU, namelijk dat eenieder beroep kan instellen tegen regelgevingshandelingen die hem rechtstreeks raken en die geen uitvoeringsmaatregelen met zich brengen. Het heeft tevens vastgesteld dat aangezien rekwirantes niet de adressaten van de gedelegeerde richtlijn waren, het beroep tot nietigverklaring niet kon vallen onder de in die bepaling genoemde eerste hypothese, namelijk

dat eenieder beroep kan instellen tegen handelingen die tot hem gericht zijn. Bijgevolg was het Gerecht van oordeel dat moest worden onderzocht of rekwirantes onder de tweede hypothese van die bepaling vielen, namelijk of zij door de gedelegeerde richtlijn rechtstreeks en individueel werden geraakt.

18 Met betrekking tot de voorwaarde dat de verzoekende partij door de litigieuze handeling rechtstreeks wordt geraakt, heeft het Gerecht in de punten 24, 26 en 28 van de bestreden beschikking onder verwijzing naar de relevante rechtspraak van het Hof vastgesteld dat marktdeelnemers, zoals rekwirantes, die verhitte tabaksproducten met een kenmerkend aroma in de handel brengen of voornemens zijn dat te doen, door de gedelegeerde richtlijn in hun rechtspositie worden geraakt aangezien dit na de vaststelling van die richtlijn onrechtmatig wordt. Deze marktdeelnemers zullen ook verplicht zijn om op de verpakkingen van de niet-verboden voor roken bestemde verhitte tabaksproducten dezelfde gezondheidswaarschuwingen aan te brengen als die welke op de verpakkingen van bepaalde andere voor roken bestemde tabaksproducten moeten voorkomen.

19 Rekwirantes worden aldus onderworpen aan het verbod om verhitte tabaksproducten met een kenmerkend aroma in de handel te brengen en aan verplichtingen die rechtstreeks uit de gedelegeerde richtlijn voortvloeien, ongeacht of deze richtlijn uitvoeringsmaatregelen met zich meebrengt, te weten omzettingsmaatregelen die door de lidstaten moeten worden vastgesteld. In casu zijn de omzettingsmaatregelen waarin die richtlijn voorziet immers slechts noodzakelijk voor de volledige toepassing van die verboden en verplichtingen in de rechtsstelsels van de lidstaten, zonder dat die lidstaten over een autonome beoordelingsbevoegdheid beschikken, aangezien de gedelegeerde richtlijn de lidstaten met betrekking tot die verboden en verplichtingen geen enkele beoordelingsmarge laat.

20 Het Gerecht heeft dan ook geoordeeld dat rekwirantes moesten worden geacht rechtstreeks door deze richtlijn te worden geraakt en dat geen van de door de Commissie aangevoerde argumenten kon afdoen aan deze beoordelingen.

21 Met betrekking tot de voorwaarde dat de verzoekende partij door de litigieuze handeling individueel moet worden geraakt, heeft het Gerecht allereerst in punt 36 van de bestreden beschikking onder verwijzing naar met name het arrest van 15 juli 1963, Plaumann/Commissie (25/62, EU:C:1963:17), in herinnering gebracht dat handelingen van algemene strekking bepaalde natuurlijke of rechtspersonen individueel kunnen raken en dus ten opzichte van hen het karakter van een besluit hebben, met name wanneer die handelingen hen treffen uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie welke hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hen derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als een adressaat.

22 Onder verwijzing naar punt 18 van het arrest van 18 mei 1994, Codorniu/Raad (C-309/89, EU:C:1994:197), heeft het Gerecht in punt 37 van de bestreden beschikking verklaard dat de algemene strekking en dus het normatieve karakter van een handeling niet worden aangetast door de mogelijkheid dat het aantal of zelfs de identiteit van de rechtssubjecten waarop deze op een bepaald moment van toepassing is met meer of mindere mate van zekerheid kan worden bepaald, zolang maar vaststaat dat deze toepassing geschiedt op grond van een door de handeling omschreven objectieve situatie rechtens of feitelijk en in samenhang met de doelstelling van de handeling.

23 Vervolgens heeft het Gerecht de argumenten onderzocht die rekwirantes hadden aangevoerd om aan te tonen dat zij individueel werden geraakt door de gedelegeerde richtlijn.

24 Ten eerste heeft het Gerecht in punt 45 van de bestreden beschikking geoordeeld dat de enkele omstandigheid dat de marktdeelnemers die een verklaring of een kennisgeving als bedoeld in respectievelijk de artikelen 5 en 19 van richtlijn 2014/40 hadden gedaan of die op grond van een krachtens artikel 19, lid 3, van die richtlijn ingevoerd stelsel over een vergunning beschikten, konden worden geïdentificeerd op het tijdstip waarop de gedelegeerde richtlijn werd vastgesteld, niet betekende dat zij door die gedelegeerde richtlijn individueel werden geraakt wanneer die richtlijn van toepassing is op grond van algemene en abstracte overwegingen. Volgens het Gerecht was de Commissie bij de vaststelling van de gedelegeerde richtlijn niet verplicht om in het bijzonder rekening te houden met hun situatie.

25 Ten tweede heeft het Gerecht in punt 46 van de bestreden beschikking het argument inzake het geringe aantal door de gedelegeerde richtlijn geraakte ondernemingen afgewezen omdat het aantal natuurlijke of rechtspersonen dat door een dergelijke handeling wordt geraakt, dienaangaande niet doorslaggevend is.

26 Ten derde heeft het Gerecht in punt 47 van de bestreden beschikking erkend dat het uit de gedelegeerde richtlijn voortvloeiende absolute verbod op het in de handel brengen van verhitte tabaksproducten met kenmerkende aroma's, noodzakelijkerwijze tot gevolg zou hebben dat de door sommige rekwirantes gehouden vergunningen voor het in de handel brengen van dergelijke tabaksproducten ter discussie werden gesteld. In de punten 47 en 49 van de bestreden beschikking heeft het Gerecht evenwel geoordeeld dat dergelijke, zonder exclusiviteit verleende vergunningen niet konden worden geacht de positie van de houders ervan ten opzichte van deze richtlijn te karakteriseren en te individualiseren alsof zij de adressaten van die handeling waren. Overigens is het Gerecht van oordeel dat deze vergunningen aan de houders ervan geen rechten verlenen die vergelijkbaar zijn met die waarover de verzoekende partijen en de rekwiranten beschikten in de zaken die hebben geleid tot de arresten van 17 januari 1985, Piraiki-Patraiki e.a./Commissie (11/82, EU:C:1985:18); 18 mei 1994, Codorníu/Raad (C-309/89, EU:C:1994:197); 13 maart 2008, Commissie/Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159), en 27 februari 2014, Stichting Woonpunt e.a./Commissie (C-132/12 P, EU:C:2014:100).

27 Ten vierde heeft het Gerecht in punt 51 van de bestreden beschikking geoordeeld dat de omstandigheid dat de fabrikanten en importeurs van verhitte tabaksproducten met een kenmerkend aroma zich ten aanzien van de gedelegeerde richtlijn niet in dezelfde situatie bevonden als de bedrijfstakken die zich stroomopwaarts of stroomafwaarts in de productie- en distributieketen van de betrokken producten bevonden, irrelevant was voor het antwoord op de vraag of rekwirantes tot een beperkte kring behoorden. Om te bewijzen dat zij door de gedelegeerde richtlijn individueel werden geraakt, dienden rekwirantes namelijk niet aan te tonen dat zij op een andere wijze werden geraakt dan andere marktdeelnemers, maar wel dat zij werden getroffen uit hoofde van een bijzondere hoedanigheid of feitelijke situatie die hen onderscheidt op soortgelijke wijze als de adressaat van een besluit.

28 In punt 52 van de bestreden beschikking is het Gerecht op grond van al die overwegingen tot de slotsom gekomen dat uit de vergunningen, verklaringen en kennisgevingen waarop rekwirantes zich beriepen, niet kon worden afgeleid dat zij door de gedelegeerde richtlijn individueel werden geraakt.

29 In de punten 54 en 55 van de bestreden beschikking heeft het Gerecht in antwoord op rekwirantes' betoog dat die richtlijn hun concurrentiepositie aanzienlijk aantastte, geoordeeld dat het niet volstond dat bepaalde marktdeelnemers economisch meer door een handeling van algemene strekking werden geraakt dan andere om hen ten opzichte van die andere marktdeelnemers te

individualiseren, wanneer de toepassing van die handeling geschiedt op grond van een objectief bepaalde situatie. Daarnaast bewijst de enkele omstandigheid dat een natuurlijke of rechtspersoon als gevolg van een nieuwe regeling een belangrijke bron van inkomsten kan verliezen, niet dat hij zich in een specifieke situatie bevindt, en volstaat die niet om aan te tonen dat deze regeling hem individueel raakt, aangezien deze persoon het bewijs moet leveren van omstandigheden waaruit blijkt dat de beweerdelijk geleden schade van dien aard is dat deze hem individualiseert ten opzichte van elke andere marktdeelnemer die op dezelfde wijze als hij door deze regeling wordt geraakt.

30 Bijgevolg heeft het Gerecht geoordeeld dat rekwirantes niet op goede gronden konden stellen dat zij door de gedelegeerde richtlijn individueel werden geraakt, zodat het beroep niet-ontvankelijk moest worden verklaard.

Conclusies van partijen en procedure bij het Hof

31 Met hun hogere voorziening verzoeken rekwirantes het Hof:

– de bestreden beschikking te vernietigen;

– voor zover het Hof de zaak in staat van wijzen acht, de exceptie van niet-ontvankelijkheid te verwerpen, het beroep in eerste aanleg ontvankelijk te verklaren en de zaak terug te verwijzen naar het Gerecht voor een uitspraak ten gronde, en

– de Commissie te verwijzen in de kosten, met inbegrip van de kosten van de procedure bij het Gerecht.

32 De Commissie verzoekt het Hof:

– de hogere voorziening af te wijzen, en

– rekwirantes te verwijzen in de kosten.

33 Bij beschikking van de president van het Hof van 25 april 2024, Nicoventures Trading e.a./Commissie (C-731/23 P, EU:C:2024:380), is de Franse Republiek toegelaten tot interventie aan de zijde van de Commissie. Zij verzoekt het Hof de hogere voorziening in haar geheel af te wijzen en aldus de niet-ontvankelijkheid van het beroep te bevestigen.

Hogere voorziening

34 Ter ondersteuning van hun hogere voorziening voeren rekwirantes een enkel middel aan, namelijk dat het Gerecht blijk heeft gegeven van onjuiste rechtsopvattingen bij de toepassing op hun situatie van de voorwaarde dat de verzoekende partij door de litigieuze handeling individueel wordt geraakt. Dit middel valt uiteen in twee afzonderlijke onderdelen, die zijn ontleend aan onjuiste rechtsopvattingen met betrekking tot respectievelijk het onderzoek van de elementen die door rekwirantes zijn aangevoerd ten bewijze dat zij door de gedelegeerde richtlijn individueel werden geraakt, en de beoordeling van het juridische criterium van de „wezenlijke aantasting van de marktpositie”.

Eerste onderdeel van het enige middel

Argumenten van partijen

35 Het eerste onderdeel van het enige middel betreft de punten 45 tot en met 52 van de bestreden beschikking. Rekwirantes verwijten het Gerecht blijk te hebben gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de beoordeling van het juridische belang van de door hen aangevoerde bewijselementen en bij de beoordeling dat deze elementen onvoldoende waren om aan te tonen dat zij door de gedelegeerde richtlijn individueel werden geraakt.

36 Zo heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door elk van deze bewijselementen afzonderlijk en individueel te beoordelen en te onderzoeken of elk ervan op zich volstond om vast te stellen dat rekwirantes door de gedelegeerde richtlijn individueel werden geraakt. Een dergelijke benadering strookt niet met de rechtspraak volgens welke „de bewijsmiddelen" of „een geheel van feitelijke en juridische omstandigheden" moet worden geïdentificeerd die de verzoekende partij kunnen individualiseren.

37 In de eerste plaats is het, anders dan het Gerecht in punt 45 van de bestreden beschikking heeft geoordeeld, relevant dat rekwirantes op het tijdstip van de vaststelling van de gedelegeerde richtlijn door de Commissie konden worden geïdentificeerd dankzij de verklaringen en de kennisgevingen van producten op grond van respectievelijk artikel 5 en artikel 19, lid 1, van richtlijn 2014/40.

38 In de tweede plaats bekritiseren rekwiranten punt 46 van de bestreden beschikking op grond dat, volgens de recente rechtspraak, het belang van de marktpositie van de verzoekende partij, ook al volstaat dat op zich niet om aan te tonen dat zij door de litigieuze handeling individueel wordt geraakt, niettemin relevant is, aangezien de marktpositie deel uitmaakt van een geheel van omstandigheden die een bijzondere situatie vormen die deze verzoekende partij karakteriseert. Dit is in casu het geval, gelet op het belang van de positie van de BAT-groep op de markt van de Unie met betrekking tot verhitte tabaksproducten.

39 Bovendien is de vaststelling van het Gerecht in punt 51 van de bestreden beschikking dat de producenten van verhitte tabaksproducten niet kunnen worden onderscheiden van de andere marktdeelnemers in de productie- en distributieketen van de betrokken producten, rechtens ongegrond. Het feit dat een handeling ook andere marktdeelnemers kan raken, betekent niet dat zij een marktdeelnemer die rechtstreeks en in aanzienlijke mate wordt geraakt, niet individueel kan raken.

40 In casu wordt door het krachtens artikel 5 en artikel 19, lid 1, van richtlijn 2014/40 ingestelde kennisgevingssysteem een onderscheid gemaakt tussen de verschillende marktdeelnemers in de productie- en distributieketen van de betrokken producten. Dit systeem vereist enkel dat de kennisgeving wordt verricht door de producent of importeur van het betrokken product en niet door een marktdeelnemer die zich stroomafwaarts of stroomopwaarts in de toeleveringsketen bevindt. Het bestaan van een andere fabrikant of producent kan in dat verband niet worden aangevoerd om uit te sluiten dat verzoeksters door de gedelegeerde richtlijn individueel worden geraakt.

41 In de derde plaats heeft het Gerecht in de punten 47 tot en met 50 van de bestreden beschikking blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door onvoldoende belang te hechten aan de door sommige rekwirantes vóór de vaststelling van de gedelegeerde richtlijn verkregen vergunningen voor het in de handel brengen.

42 In dat verband voeren rekwirantes ten eerste aan dat het onjuist is om vast te stellen dat de gedelegeerde richtlijn dezelfde gevolgen heeft voor alle marktdeelnemers, ongeacht of zij al dan niet over een vergunning voor het in de handel brengen beschikken, aangezien degenen die over een dergelijke vergunning beschikken, in tegenstelling tot de andere marktdeelnemers, die vergunning zullen verliezen. Ten tweede hoeven de vóór de vaststelling van die richtlijn bestaande rechten niet noodzakelijkerwijs exclusief te zijn om te kunnen aannemen dat rekwirantes individueel door die richtlijn worden geraakt in de zin van de arresten van 13 maart 2008, Commissie/Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159), en 27 februari 2014, Stichting Woonpunt e.a./Commissie (C-132/12 P, EU:C:2014:100). Ten derde is het niet noodzakelijk dat dergelijke reeds bestaande rechten „onbeperkt verworven" zijn om in dat verband relevant te zijn.

43 De Commissie stelt dat het eerste onderdeel van het enige middel ongegrond is.

44 Het feit dat het Gerecht de in eerste aanleg aangevoerde argumenten op systematische en gestructureerde wijze heeft onderzocht, betekent niet dat het geen rekening heeft gehouden met het door de rechtspraak vereiste „samenstel van elementen". De Commissie betwist ook het idee dat het Gerecht, indien het de door rekwirantes aangevoerde benadering had gevolgd, tot de slotsom zou zijn gekomen dat zij individueel werden geraakt omdat elk door hen aangevoerd element kennelijk relevant en belangrijk is.

45 Vooraf verwijt de Commissie rekwirantes dat zij de indruk wekken dat zij zich gebaseerd hebben op een groot aantal elementen die gezamenlijk door het Gerecht hadden moeten worden beoordeeld. Met de in het verzoekschrift in eerste aanleg aangevoerde argumenten stellen rekwirantes in wezen enkel dat zij een bijzondere status hebben. Ten eerste vormen zij een gesloten kring van marktdeelnemers die bij de vaststelling van de gedelegeerde richtlijn konden worden geïdentificeerd en daadwerkelijk zijn geïdentificeerd op grond van de verklaringen en kennisgevingen krachtens respectievelijk de artikelen 5 en 19 van richtlijn 2014/40. Ten tweede kan de gedelegeerde richtlijn hun marktpositie wezenlijk aantasten. Volgens de Commissie heeft het Gerecht op overtuigende wijze uiteengezet waarom op basis van deze twee argumenten niet kan worden vastgesteld dat rekwirantes individueel door de gedelegeerde richtlijn worden geraakt.

46 Wat het eerste argument betreft, heeft het Gerecht in punt 43 van de bestreden beschikking terecht verklaard dat de vereisten van de artikelen 5 en 19 van richtlijn 2014/40 algemeen en abstract zijn en gelden voor alle marktdeelnemers die een tabaksproduct in de handel brengen of voornemens zijn dat te doen. Die vereisten kunnen niet worden geacht de positie van de vergunninghouders ten opzichte van de gedelegeerde richtlijn te karakteriseren en te individualiseren alsof zij de adressaten ervan waren.

47 In dat kader zijn ten eerste de argumenten die rekwirantes hebben aangevoerd met betrekking tot de identificeerbaarheid van een gesloten groep marktdeelnemers bij de vaststelling van de gedelegeerde richtlijn, niet ter zake dienend.

48 Ten tweede is de Commissie van mening dat rekwirantes de inhoud van punt 46 van de bestreden beschikking onjuist opvatten doordat het Gerecht, anders dan zij stellen, in dat punt niet heeft verwezen naar rekwirantes' marktaandeel, maar naar het aantal ondernemingen dat door de gedelegeerde richtlijn wordt geraakt. Die twee criteria verschillen evenwel van elkaar en zijn niet relevant voor de beoordeling of rekwirantes individueel door die richtlijn worden geraakt.

49 Rekwirantes geven ook een verkeerde voorstelling van punt 51 van de bestreden beschikking, aangezien het Gerecht, anders dan zij stellen, daarin niet heeft verklaard dat de producenten van verhitte tabaksproducten niet kunnen worden onderscheiden van de andere marktdeelnemers in de distributie- of toeleveringsketen van de betrokken producten.

50 Rekwirantes' argument dat het bestaan van een andere fabrikant of producent niet kan worden aangevoerd om uit te sluiten dat rekwirantes individueel door de gedelegeerde richtlijn worden geraakt, is niet ter zake dienend aangezien het Gerecht zich in de bestreden beschikking niet op een dergelijke vaststelling heeft gebaseerd.

51 Ten derde moet het argument dat het Gerecht in de punten 47 tot en met 50 van de bestreden beschikking onvoldoende belang heeft gehecht aan de door rekwirantes gehouden vergunningen voor het in de handel brengen, worden afgewezen.

52 Het Gerecht heeft niet geoordeeld dat de gedelegeerde richtlijn voor alle marktdeelnemers dezelfde gevolgen sorteert. Het betoog waarmee rekwirantes het tegendeel beweren, is dus niet ter zake dienend. Daarnaast is de rechtspraak waarop rekwirantes zich ter ondersteuning van dit argument beroepen, niet relevant. Zo heeft het arrest van 13 maart 2008, Commissie/Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159), betrekking op een beroep tegen een handeling van algemene strekking dat is ingesteld door personen die verworven rechten bezaten, terwijl het arrest van 27 februari 2014, Stichting Woonpunt e.a./Commissie (C-132/12 P, EU:C:2014:100), een voorbeeld is van een beroep dat is ingesteld door rechtspersonen tegen een handeling waarmee wordt opgekomen tegen een besluit van de Commissie betreffende een staatssteunregeling waarvan zij de begunstigden waren.

53 Het Gerecht heeft dus geen blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in punt 47 van de bestreden beschikking te oordelen dat de betrokken vergunningen de houders ervan geen rechten verleenden die vergelijkbaar waren met die waarover de verzoekende partijen en rekwiranten in de in het vorige punt van het onderhavige arrest genoemde zaken beschikten. In casu kan het gestelde gevolg van de gedelegeerde richtlijn slechts bestaan in een „winstderving" in de zin van vergeefse verwachtingen, dat wil zeggen een gemiste kans die eenieder die belang heeft bij de productie van of de handel in verhitte tabaksproducten, zou zijn geboden.

54 De Franse Republiek sluit zich aan bij alle argumenten van de Commissie. Zij voegt daaraan toe dat de gedelegeerde richtlijn van toepassing is op alle marktdeelnemers die over een vergunning beschikken om verhitte tabaksproducten in de handel te brengen, met inbegrip van rekwirantes' concurrenten. Bovendien is het logisch dat een opkomende markt aanvankelijk door een klein aantal marktdeelnemers wordt betreden. Dit wettigt evenwel niet de conclusie dat rekwirantes, als marktdeelnemers die zich enkel onderscheiden door hun vroegtijdige toetreding tot de markt, zich in een bijzondere situatie bevinden waardoor de gedelegeerde richtlijn hen individualiseert op soortgelijke wijze als een adressaat ervan.

Beoordeling door het Hof

55 Het eerste onderdeel van het enige middel is ontleend aan onjuiste rechtsopvattingen waarvan het Gerecht blijk zou hebben gegeven bij zijn beoordeling van de elementen die rekwirantes hebben aangevoerd om aan te tonen dat zij behoren tot een gesloten groep van marktdeelnemers die bij de vaststelling van de gedelegeerde richtlijn zijn geïdentificeerd of kunnen worden geïdentificeerd, en dat zij door die richtlijn dus individueel worden geraakt in de zin van artikel 263, vierde alinea, VWEU.

56 Rekwirantes' argumenten hebben in het bijzonder betrekking op de punten 45 tot en met 52 van de bestreden beschikking, waarin het Gerecht heeft onderzocht of de verklaringen en kennisgevingen die zijn gedaan op grond van respectievelijk de artikelen 5 en 19 van richtlijn 2014/40, en het bezit van vergunningen voor het in de handel brengen die zijn verkregen in de lidstaten die een vergunningenstelsel hebben ingevoerd op grond van artikel 19, lid 3, van die richtlijn, volstonden om hen op soortgelijke wijze te individualiseren als de adressaat van een besluit.

57 Dienaangaande is het vaste rechtspraak dat degenen die niet de adressaat van een besluit zijn slechts kunnen stellen individueel te worden geraakt indien dit besluit hen treft uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hen derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat (zie onder meer arresten van 15 juli 1963, Plaumann/Commissie, 25/62, EU:C:1963:17, blz. 232; 17 september 2015, Mory e.a./Commissie, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punt 93, en 31 januari 2023, Commissie/Braesch e.a., C-284/21 P, EU:C:2023:58, punt 51).

58 In dat kader houdt de mogelijkheid om het aantal of zelfs de identiteit van de rechtssubjecten op wie een handeling van toepassing is min of meer nauwkeurig te bepalen, geenszins in dat deze subjecten moeten worden geacht door die handeling individueel te worden geraakt, wanneer die toepassing voortvloeit uit een objectieve feitelijke of rechtssituatie die in de betrokken handeling wordt omschreven (arresten van 16 maart 1978, Unicme e.a./Raad, 123/77, EU:C:1978:73, punt 16; 22 november 2001, Antillean Rice Mills/Raad, C-451/98, EU:C:2001:622, punt 52, en 12 juli 2022, Nord Stream 2/Parlement en Raad, C-348/20 P, EU:C:2022:548, punt 157).

59 Uit vaste rechtspraak volgt echter eveneens dat wanneer een handeling een groep personen raakt die op de datum waarop de handeling werd vastgesteld, waren geïdentificeerd of konden worden geïdentificeerd op basis van specifieke kenmerken van de leden van de groep, deze personen door die handeling individueel kunnen zijn geraakt voor zover zij deel uitmaken van een beperkte kring van marktdeelnemers (zie in die zin arresten van 17 januari 1985, Piraiki-Patraiki e.a./Commissie, 11/82, EU:C:1985:18, punt 31; 22 juni 2006, België en Forum 187/Commissie, C-182/03 en C-217/03, EU:C:2006:416, punt 60; 13 maart 2008, Commissie/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, punt 71, en 12 juli 2022, Nord Stream 2/Parlement en Raad, C-348/20 P, EU:C:2022:548, punt 158). Dit kan met name het geval zijn wanneer de handeling de rechten aantast die de particulier vóór de vaststelling ervan heeft verworven (arresten van 13 maart 2008, Commissie/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, punt 72, en 27 februari 2014, Stichting Woonpunt e.a./Commissie, C-132/12 P, EU:C:2014:100, punt 59).

60 Om als lid van een beperkte kring van personen individueel te worden geraakt, moet de verzoekende partij dus aantonen dat zij ten tijde van de vaststelling van de litigieuze handeling door de auteur van de handeling was of althans kon worden geïdentificeerd op basis van voldoende nauwkeurige informatie waartoe die auteur toegang had (zie in die zin arrest van

17 januari 1985, Piraiki-Patraiki e.a./Commissie, 11/82, EU:C:1985:18, punt 31), en daarnaast bijzondere kenmerken vertonen ten opzichte van de andere personen waarop de betrokken handeling van toepassing is.

61 In casu heeft de gedelegeerde richtlijn tot gevolg dat, ten eerste, het in de handel brengen van verhitte tabaksproducten met kenmerkende aroma's en van verhitte tabaksproducten met een aroma in één van hun bestanddelen wordt verboden en, ten tweede, voor roken bestemde verhitte tabaksproducten worden onderworpen aan dezelfde etiketteringsverplichtingen als sigaretten, shagtabak en waterpijptabak.

62 Zoals het Gerecht in de punten 28 en 30 van de bestreden beschikking heeft vastgesteld, volgt daaruit dat het in de handel brengen van dergelijke producten vanaf 23 oktober 2023, de datum waarop de lidstaten bepalingen moesten vaststellen om te voldoen aan de gedelegeerde richtlijn en vanaf wanneer die bepalingen in werking zijn getreden, onrechtmatig is geworden. Bijgevolg is aan rekwirantes, die verhitte tabaksproducten met kenmerkende aroma's of met een aroma in één van hun bestanddelen in de handel brengen, de mogelijkheid ontnomen om dat na die datum nog te doen.

63 Bovendien heeft de gedelegeerde richtlijn ook tot gevolg gehad dat de regeling op grond waarvan rekwirantes tot 23 oktober 2023 hun verhitte tabaksproducten in de handel konden brengen, vanaf die datum werd gewijzigd doordat de voorwaarden voor de uitoefening van hun activiteiten minder gunstig werden gemaakt dan voorheen, met name vanwege de nieuwe etiketteringsverplichtingen voor die producten.

64 Ten eerste is deze nieuwe regeling, zoals de advocaat-generaal in de punten 163 en 164 van zijn conclusie in wezen heeft opgemerkt, het gevolg van een „aanzienlijke verandering in de omstandigheden" in de zin van artikel 2, punt 28, van richtlijn 2014/40, die de Commissie overeenkomstig die bepaling heeft geconstateerd op basis van het verkoopvolume van de betrokken producten waarover de producenten en de importeurs verslag uitbrengen ter uitvoering van de in artikel 5, lid 6, van deze richtlijn neergelegde verplichting.

65 Ten tweede is het in de handel brengen ervan door rekwirantes overeenkomstig artikel 5 en artikel 19, lid 1, van die richtlijn noodzakelijkerwijs voorafgegaan door een kennisgeving aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten, aangezien verhitte tabaksproducten nieuwsoortige tabaksproducten zijn. Die kennisgeving ging met name vergezeld van de lijst van ingrediënten die bij de vervaardiging van die producten worden gebruikt, waaronder additieven zoals kenmerkende aroma's, waarbij de bij die gelegenheid verstrekte informatie overeenkomstig artikel 19, lid 2, van richtlijn 2014/40 ter beschikking van de Commissie werd gesteld.

66 Bovendien was het in de handel brengen van die producten in voorkomend geval afhankelijk van een vergunning van de lidstaten die ervoor hebben gekozen gebruik te maken van de hun door artikel 19, lid 3, van die richtlijn geboden mogelijkheid.

67 In die omstandigheden moet ten eerste worden vastgesteld dat rekwirantes deel uitmaken van een beperkte kring van marktdeelnemers die op het tijdstip van de vaststelling van de gedelegeerde richtlijn door de Commissie waren geïdentificeerd of konden worden geïdentificeerd, omdat vóór de vaststelling van die richtlijn een „aanzienlijke verandering in de omstandigheden" was geconstateerd, een vereiste voor de uitoefening van de aan de Commissie gedelegeerde

bevoegdheid, dat zowel in artikel 7, lid 12, als in artikel 11, lid 6, van richtlijn 2014/40 is neergelegd, en voor de in de punten 65 en 66 van het onderhavige arrest bedoelde kennisgevingsverplichtingen en vergunningsbesluiten.

68 Ten tweede worden rekwirantes in het bijzonder getroffen door de nieuwe verboden en verplichtingen van de gedelegeerde richtlijn, aangezien deze tot gevolg heeft gehad dat met ingang van 23 oktober 2023 de regeling voor het in de handel brengen van verhitte tabaksproducten waarvan zij tot die datum gebruik konden maken, werd gewijzigd doordat de voorwaarden voor de uitoefening van hun activiteiten minder gunstig werden gemaakt dan voorheen, met name gelet op het feit dat de verkoop van verhitte tabaksproducten met kenmerkende aroma's zonder meer werd verboden door de gedelegeerde richtlijn. De op die markt actieve marktdeelnemers, waaronder rekwirantes, hebben dus definitief het recht verloren om die producten in de handel te brengen en ook andere marktdeelnemers zullen die producten in de toekomst niet meer in de handel kunnen brengen.

69 Bijgevolg heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in punt 47 van de bestreden beschikking te oordelen dat de krachtens richtlijn 2014/40 aan sommige rekwirantes verleende vergunningen niet konden worden geacht de positie van de houders ervan ten opzichte van de gedelegeerde richtlijn te karakteriseren en te individualiseren alsof zij de adressaten ervan waren, en door in punt 52 van die beschikking tot de slotsom te komen dat uit de vergunningen, verklaringen en kennisgevingen waarop rekwirantes zich voor het Gerecht beriepen, niet kon worden afgeleid dat zij door de gedelegeerde richtlijn individueel werden geraakt.

70 Zoals de advocaat-generaal er in punt 168 van zijn conclusie in essentie op heeft gewezen, kan het niet-exclusieve karakter van de betrokken vergunningen voor het in de handel brengen, zoals vermeld in punt 49 van de bestreden beschikking, geen invloed hebben op de individualisering van rekwirantes. Het relevante criterium ter zake is namelijk de wijziging van de rechten die de verzoekende partij vóór de vaststelling van de litigieuze handeling had verworven (zie in die zin arrest van 13 maart 2008, Commissie/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, punt 72), dat wil zeggen het feit van houder te zijn van een „specifiek verworven recht" (zie in die zin beschikking van 14 januari 2021, Sabo e.a./Parlement en Raad, C-297/20 P, EU:C:2021:24, punt 28), zonder dat dit recht noodzakelijkerwijze exclusief hoeft te zijn.

71 Gelet op een en ander moet het eerste onderdeel van het enige middel van de hogere voorziening worden aanvaard en moet de bestreden beschikking worden vernietigd, zonder dat de door rekwirantes ter ondersteuning van dit onderdeel aangevoerde andere middelen hoeven te worden onderzocht.

Tweede onderdeel van het enige middel

72 Aangezien de aanvaarding van het eerste onderdeel van het enige middel van de hogere voorziening de vernietiging van de bestreden beschikking meebrengt, is het niet nodig om het tweede onderdeel van dit middel te onderzoeken, dat niet tot een ruimere vernietiging van die beschikking kan leiden.

Beroep bij het Gerecht

73 Overeenkomstig artikel 61, eerste alinea, tweede volzin, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan het Hof, ingeval het de beslissing van het Gerecht vernietigt, zelf de zaak afdoen wanneer deze in staat van wijzen is.

74 In casu is het Hof in dit stadium van de procedure weliswaar niet in staat om ten gronde uitspraak te doen op het bij het Gerecht ingestelde beroep, maar het beschikt wel over de gegevens die nodig zijn om een definitieve uitspraak te doen over de door de Commissie tijdens de procedure in eerste aanleg opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

75 Tot staving van die exceptie van niet-ontvankelijkheid voert die instelling aan dat rekwirantes niet rechtstreeks noch individueel door de gedelegeerde richtlijn worden geraakt.

76 In de eerste plaats sluit het Hof zich aan bij de beoordelingen van het Gerecht in de punten 27 tot en met 33 van de bestreden beschikking met betrekking tot de vraag of rekwirantes rechtstreeks door de gedelegeerde richtlijn worden geraakt, aangezien partijen dit punt niet specifiek betwisten.

77 In de tweede plaats volgt uit de overwegingen in de punten 61 tot en met 68 van het onderhavige arrest dat rekwirantes in casu individueel door de gedelegeerde richtlijn worden geraakt.

78 Het door rekwirantes bij het Gerecht ingestelde beroep tot nietigverklaring moet bijgevolg ontvankelijk worden verklaard.

79 De zaak wordt terugverwezen naar het Gerecht voor een uitspraak ten gronde over het beroep tot nietigverklaring.

Kosten

80 Daar de zaak wordt terugverwezen naar het Gerecht, dient de beslissing omtrent de kosten van de onderhavige procedure te worden aangehouden.

Het Hof (Tweede kamer) verklaart:

1) **Punt 1 van het dictum van de beschikking van het Gerecht van de Europese Unie van 20 september 2023, Nicoventures Trading e.a./Commissie (T-706/22, EU:T:2023:579), wordt vernietigd.**

2) **Het beroep tot nietigverklaring dat door Nicoventures Trading Limited, British American Tobacco (Germany) GmbH, British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., British American Tobacco España SA en P.J. Carroll & Company Limited is ingesteld tegen gedelegeerde richtlijn (EU) 2022/2100 van de Commissie van 29 juni 2022 tot wijziging van richtlijn 2014/40/EU van het Europees Parlement en de Raad wat betreft de intrekking van bepaalde vrijstellingen met betrekking tot verhitte tabaksproducten, is ontvankelijk.**

3) De zaak wordt terugverwezen naar het Gerecht van de Europese Unie voor een uitspraak ten gronde over het in punt 2 van het onderhavige dictum genoemde beroep tot nietigverklaring.

4) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

ondertekeningen